

בשעת לפני צהרים חמימה ואביבית פסעתי לי בשלוח ובנחת בשביל התאנים, בדרך לבית המועצה.

השמש היתה חמה וצדי הדרכים היו מלאים פרחים ססגוניים. באויר רחפו פרפרים, על העצים ציצו צפורים. דבורים זמזמו בעליזות, עפות בין הפרחים בחריצות רבה. נמלים צעדו בשירות ארכות, גוררות מזון אל קניהן.

תמיד באביב נדמה לי שכל בעלי החיים ממהרים לעסוקיהם החשובים, אחרי שכל החורף התחבאו מפני הגשמים והקר.

סבא, שנסע הבקר לתל אביב לסדר כמה ענינים, בקש ממני להביא לכרמלה, מזכירת המועצה, כמה מכתבים ומסמכים חשובים.

במסדרון ליד חדרה של כרמלה ישבו כמה אנשים בתור. היו שם שני ספסלים ישנים צבועים בירק. אותם ספסלים עומדים כאן כבר חמשים שנה, מאז שהייתי ילדה, והייתי באה עם אבא שלי לסדר ענינים במקום הזה. מאז עבר בנין המועצה שפוצים רבים, אבל שני הספסלים הירקים האלה לא החלפו. הם עמדו שם חזקים ונוחים, מזכרת לימים של פעם.

אמרתי "שלום" בקול רם לחלל האויר, והתישבותי ליד גברת באומגרטן הישישה, שישבה וסרגה משהו לבגבן ורה.

לפני בתור המתינו חמשה אנשים, מלבד גברת באומגרטן: אדון יוספי, גברת בראון הצעירה, מיכל, הבת הגדולה של משפחת רענן, גברת צדוק ובחור אחד צעיר שלא הכרתי, שחבש כובע מצחיה.

דלת חדר המזכירות נפתחה, ומן החדר יצא אדון בקר. הוא הנהן לכלם לשלום ומהר ללכת. גברת בראון נכנסה לחדר וסגרה אחריה את הדלת.

הזמן עבר מהר תוך כדי שיחה נעימה: אדון יוספי ספר על העז שלו שהמליטה הילולה שני גדלים. גברת צדוק דברה על כאבי הגב שלה. גברת באומגרטן ספרה על הנינה הראשונה שלה שנולדה אתמול. מיכל רענן לא דברה, היא רק הקשיבה לשיחות של המבגרים, וענתה כשפנו אליה.

בְּזֶה אַחֵר זֶה נִכְנָסוּ הָאֲנָשִׁים לַחֲדָר, וְאַחֵר כֶּה הִלְכוּ הַבָּיְתָה. אַחֲרוֹן נִכְנָס הַבַּחּוּר הָזֶה, וְסוֹף סוֹף הִגִּיעַ תּוֹרִי.

"שְׁלוֹם, כְּרַמְלָה", בִּרְכַּתִּי אֶת הַמַּזְכִּירָה הַחֲבִיבָה וְהַתְּרוּחָתִי בְּנִחַת עַל הַכֶּסֶּא שֶׁלִּיד שֶׁלַחַן הַכְּתִיבָה שָׁלָה.

"שְׁלוֹם גְּבֵרַת אֲרִיאֵלִי", הִשִּׁיבָה לִי כְּרַמְלָה בְּרָכָה לְבַבִּית, בְּתוֹסֶפֶת חִיוֶה, "מָה שְׁלוֹמָה?"

הִנַּחְתִּי עַל הַשִּׁלְחָן אֶת הַנִּירוֹת, וְהַתְּחַלְתִּי לְהַסְבִּיר לְכְּרַמְלָה מָה שֶׁסָּבָא בִקֵּשׁ. כְּרַמְלָה הִקְשִׁיבָה לִי בְּרִכּוּז, וְאֵז צִלְצַל הַטֵּלְפֹן.

"מוֹעֵצָה, שְׁלוֹם", אָמְרָה כְּרַמְלָה לְתוֹךְ הַשְּׁפוּפֶרֶת וְרַמְזָה לִי לַחֲכוֹת רָגַע.

"מָה? צְבִיקָה? מִתִּי? תוֹדָה שֶׁהִתְקַשְׁרָתָם, אֲנִי כָּבֵד בָּאָה!" אָמְרָה בְּבִהְלָה, טָרְקָה אֶת הַשְּׁפוּפֶרֶת וְקָמָה מִן הַכֶּסֶּא הַמְּשֻׁרָדִי שָׁלָה.

"סְלִיחָה, גְּבֵרַת אֲרִיאֵלִי", אָמְרָה בְּחֶפְזָה. "הִתְקַשְׁרוּ מִן ה'תִּלְמוּד תּוֹרָה' שֶׁצְבִיקָה שְׁלִי מְרַגֵּשׁ לֹא טוֹב, וְהוּא מְקִיא זֶה הַפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית בְּרִצִּיפוֹת. אֲנִי מְכַרְחָה לְרוֹץ לְקַחַת אוֹתוֹ. תוֹכְלִי לַחֲכוֹת לִי כִּמָּה דְּקוֹת? אַחֲזֵר מִיָּד!" אָמְרָה, וְהַתְּחִילָה לְלַכֵּת לְכוּן הַדֵּלֶת.

"בְּסוֹדֵר, אֲנִי אַחֲכָה", הִסְכַּמְתִּי וְאֵז נִעְצָרָה כְּרַמְלָה וְשָׁאַלָה: "אוּלֵי אֶת מוֹכְנָה לַעֲנוֹת לְטִלְפוֹנִים בְּזֶמֶן שֶׁלֹּא אֵהְיָה כָּאן? הִנֵּה, תִּרְשָׁמִי לִי כָּאן עַל הַדֶּף הוֹדְעוֹת, וְתִגִּידִי לְאֲנָשִׁים שֶׁמִּתְקַשְּׁרִים שְׁאַחֲזֵר אֲלֵיהֶם בְּטֵלְפוֹן מִיָּד כְּשֶׁאַחֲזֵר. בּוֹאִי, שְׁבִי כָּאן עַל הַכֶּסֶּא שְׁלִי, יֵהְיָ לָךְ יוֹתֵר נוֹחַ", אָמְרָה כְּרַמְלָה וְאַצָּה רָצָה לְדֶרֶכָה.

דִּי נִבְהַלְתִּי מִן הַתְּפִקִיד שֶׁכְּרַמְלָה הִטִּילָה עָלַי, אָבֵל לֹא הִיָּתָה לִי בְּרָרָה. אִיךְ סָבָא תִּמִּיד אוֹמֵר? כְּשֶׁמְכַרְחִים - יְכוּלִים. קָמְתִי מִמְּקוֹמִי וְעִבַרְתִּי לְשִׁבְתָּ עַל הַכֶּסֶּא הַמְּסֻבָּב. הוּא הָיָה דוֹקָא נוֹחַ מְאֹד. סוֹדֶרְתִּי אֶת שֶׁלַחַן הַכְּתִיבָה שֶׁל כְּרַמְלָה, וְהִנֵּה, אוֹרַחַת בְּדֵלֶת.

"שְׁלוֹם!" בִּרְכַּתִּי אֶת גְּבֵרַת עֶפְרִי.

"מָה זֶה רוֹחֶמָה? יֵשׁ לָךְ תַּחֲבִיב חֲדָשׁ, לְהִיּוֹת מַזְכִּירָה?" צִחְקָה גְּבֵרַת עֶפְרִי.

"מִמֶּשׁ לֹא" אָמַרְתִּי, וְסִפַּרְתִּי לָהּ מָה קָרָה.

גְּבֵרַת עֶפְרִי נִתְּנָה לִי מַעֲטָפָה וּבִקְשָׁה שְׁאַמְסֹר אוֹתָהּ לְכְּרַמְלָה, פֶּטְפֻטָה עוֹד רָגַע וְהִלְכָה.

עֲכָשׁוּ צִלְצַל הַטֵּלְפֹן.

"מועצה, שלום", אמרתי והרגשתי חשובה מאד.

"שלום. אני מדבר עם כרמלה?" שאל האיש שמעבר לקו.

"לא, אני נמצאת כאן במקומה לכמה דקות. מה למסר לה?" שאלתי.

האיש אמר שקוראים לו רפי, והוא רוצה תשובה בקשר לשתילים שהמועצה הזמינה. הוא השאיר מספר טלפון. רשמתי את ההודעה שלו על הדף.

אחר כך התקשר אדון גרונר, ואמר שאמסר לכרמלה שהלילה שוב הסתובבו במושב כמה כלבים משוטטים, ויש לטפל בענין בדחיפות. רשמתי את ההודעה על הדף.

היו עוד ארבעה טלפונים, ועוד שלושה אנשים הגיעו כי רצו לסדר משהו. כל אחד מהם הציץ לתוך החדר וברך אותי על עבודתי החדשה.

כרמלה חזרה כעבר חצי שעה.

"איה ה'ה?" שאלה אותי וצנחה על הכסא שמולי מתנשמת ומתנשפת.

"בסדר גמור" אמרתי והראתי לה את הרשימה המסודרת של ההודעות. "תשמעי רוחמה, את ממש מזכירה סוג א' א'", התפעלה כרמלה, "בפעם הבאה כשאצטרך ממלאת מקום אקרא לך לעבודה!"

